

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **G. A.**, zastoupeného JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem se sídlem Urbánkova 3360, 143 00 Praha 4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 5. 12. 2003, č. j. OAM-1275/AŘ-2002, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2004, č. j. 48 Az 104/2004-31,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 5. 10. 2001 neudělil žalovaný žalobci azyl podle § 12 odst. 1, 2, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu; zároveň vyslovil, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 tohoto zákona.

Rozklad, jímž žalobce napadl toto rozhodnutí, ministr vnitra zamítl svým rozhodnutím ze dne 5. 12. 2003 a rozhodnutí vydané v I. stupni potvrdil.

Žalobu, jíž žalobce brojil proti rozhodnutí ministra vnitra, Krajský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 13. 10. 2004. Poté, co zrekapituloval skutkové okolnosti případu a dosavadní průběh správního řízení, se zabýval spornou právní otázkou, tj. zda jsou u žalobce dány důvody pro udělení azylu; zhodnotil však věc stejně jako žalovaný. Jak vyplynulo z dokazování ve správním řízení, žalobce nebyl ani pronásledován za uplatňování politických práv a svobod [§ 12 písm. a) zákona o azylu], ani u něj není dán důvod k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce byl na Ukrajině vystaven osočování ze strany spoluobčanů pro svou národnost a byl zadržen policií, neboť nebyl schopen prokázat svou totožnost; jednání soukromých osob mu však nezakládá důvod pro udělení azylu, stejně jako nelze spatřovat pronásledování ve výkonu povinností státního orgánu při zjišťování totožnosti osoby.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) včas kasační stížnost. Zdůvodnil ji tak, že napadené rozhodnutí jednak trpí vadou řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spise, případně je s ním v rozporu, a při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, neboť je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost; jednak je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. K tomuto druhému důvodu stěžovatel ještě dodal, že soud své rozhodnutí krátce odůvodnil na straně 3. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel požádal též o to, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek; tato žádost se však – s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti - stala bezpředmětnou.

Kasační stížnost není přípustná.

Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu – tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Stěžovatel uvedl coby stížní body téměř doslovnou citaci textu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; tuto citaci nijak nerozvinul. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecnými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj vydaná rozhodnutí, jaké argumenty stěžovatel postrádá v rozhodnutích správního orgánu či soudu apod. Pouhá paragrafová či slovní citace některého zákonného ustanovení – ve stěžovatelově případě ustanovení soudního řádu správního – tak jako stížní bod neobstojí. Kvalitu stížního bodu nemá ani jediný konkrétnější údaj obsažený v kasační stížnosti, totiž to, že soud odůvodnil své rozhodnutí (toliko) krátce na straně 3: stěžovatel totiž ani v nejmenším nenaznačil, co vlastně soud při své argumentaci opominul a proč je tvrzená stručnost jeho odůvodnění na závadu. Na straně 3 svého rozhodnutí se soud krom toho vyjadřuje k různým výrokům – podle § 12, § 13, § 14 i § 91 zákona o azylu. Ze stěžovatelovy kasační stížnosti není zřejmé ani to, ke kterému výroku se namítaná nesrozumitelnost a nedostatek důvodů vztahuje, natožpak v čem tyto tvrzené vady spočívají a jak by měly být napraveny.

Pouhá citace zákonného ustanovení nedoplněná o právní argumenty ani o skutkové důvody není tedy stížním bodem, jak jej má na mysli § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž tzv. jiným důvodem podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Opírá-li se kasační stížnost o takový důvod, je v této části nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož stěžovatelova kasační stížnost neobsahuje žádné jiné důvody, které by bylo možno věcně přezkoumat, Nejvyšší správní soud ji odmítl [§ 104 odst. 4 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. listopadu 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu